

Een klassieke salade

Ik ken een journalist die correct spellen maar apekool vond. Hoewel hij keurig abituriënt was, zag hij onze standaardtaal als iets antiquarisch. 'Een fetisj voor precieze taalpausen', zei hij dan, 'hooguit van nut in het predigitale tijdperk. Inhoud stond boven vorm', vond deze collega. En daarbij, hoe vaak zwom er een minuscule chihuahua in de Mississippi? U begrijpt, hij had nog nooit foutloos ge-e-maild. Hij maakte zich er te allen tijde met een jantje-van-leiden van af. Dit ondanks ettelijke e-mailoekazes van de hoofdredacteur.

Nochtans had zijn betoog een pointe. Want is het nu werkelijk stampij/stampe waard, al dat gebakkelei over ei of ij? Maak er toch geen halszaak of rechtszaak van! Dat getuigt van een lesteengrijze en peilloze heilloosheid, even ridicuul als die moralistische pietjes-precies, die zwartepieten over Zwarte Piet. Of zijn het zulke gotspes als je stampot steeds foutief schrijft? Heeft u soms altijd geüpdatete woordenboeken bij u?

Afijn. Wie schetst mijn verbazing toen ik laatst een rendez-voustje had met deze journalist. Wat bleek? Hij was ten langen leste gedraaid. Hij gruwde nu van elke blooper. 'Eén foutief kommaatje', zei de bekeerling, 'en de portee van een columnpje is naar de ratsmodee'.

Ik vroeg verbaasd hoe dat toch kwam, die U-bocht in zijn denken. Hij vertrouwde me toe: 'Laatst las ik het werk van Friederike de Raat. Een genoeglijke bijbel en beslist een eyeopener'.

Me dunkt, hier past wel een hoeraatje. Ik informeerde tot slot naar zijn grootste gruwel. 'Verkeerd gespelde caesarsalade', huiverde de zeloot. 'Zéér onappetijtelijk'.

NB: alleen de onderstreepte woorden moesten worden ingevuld.